

Sygn. akt: I Ns 411/18

POSTANOWIENIE

Dnia 28 sierpnia 2020 roku

Sąd Rejonowy w Limanowej I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Hybel

po rozpoznaniu w dniu 28 sierpnia 2020 roku w Limanowej

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku Gminy K.

z udziałem P. M. (1), P. M. (2), J. S. (1), M. S., B. S., F. S., J. R. (1), A. R., B. R., S. R., S. S. (1), W. S., G. S. (1), S. S. (2), M. W. (1), J. M., S. A., J. Z., M. W. (2), S. M., A. T., K. S. (1), H. R., Z. R., W. W., J. K., B. K., D. K., J. F., H. H., G. S. (2), E. S., B. Z., M. K., H. Ż., M. O., M. F., M. G., Z. F., J. G., małoletniego P. S. reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego matkę G. S. (2) i J. D. reprezentowanej przez kuratora K. S. (2)

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie

postanawia:

I. uwidocznić, zgodnie z wykazem synchronizacyjnym w mapie do celów prawnych, Ks. r. 119/12, sporządzonej przez I. Z. (1) przyjętą do (...) Ośrodka (...) w L. w dniu 9 kwietnia 2013 roku – nr ewidencyjny (...) - (...), że: pgr (...) z księgi wieczystej nr (...) o pow. 0,05 ha dzieli się pgr (...) i pgr (...), pgr (...) i pgr (...) z księgi wieczystej (...) stanowią działkę ewidencyjną nr (...) o pow. 0,06 ha,

II. stwierdzić, że Gmina K. z dniem 31 marca 2017 roku nabyła własność nieruchomości położonej w K., składającej się z działki ewidencyjnej nr (...) powstałej w sposób opisany w punkcie pierwszym postanowienia,

III. w pozostałym zakresie wnioszek oddalić,

IV. ściągnąć od wnioskodawcy na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Limanowej kwotę 1335,58 zł (jeden tysiąc trzysta trzydzieści pięć złotych i pięćdziesiąt osiem groszy),

V. orzec, że każda ze stron ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

UZASADNIENIE

postanowienia z 28 sierpnia 2020 roku

Wnioskodawca Gmina K. wniosła o stwierdzenie, iż z dniem 31 marca 2017 roku Gmina K. nieodpłatnie z mocy samego prawa nabyła własność nieruchomości oznaczonej jako dz. ew. nr (...) i (...) będących w terenie drogą M., położonych w K. i objętych księgą wieczystą (...) jako posiadacz samoistny przez zasiedzenie.

W uzasadnieniu wskazano, iż dz. ew. (...) i (...) stanowią w terenie drogi, które są w posiadaniu Gminy od roku 1987. W tym roku został sporządzony operat aktualnie obowiązującej ewidencji gruntów, który ogłoszony został 31 marca 1987 r. i to od tej daty należy liczyć bieg terminu zasiedzenia objętych wnioskiem nieruchomości. Ponadto w 1979 roku została wykonana mapa zasadnicza, na której uwidoczniła się droga powstała z działek (...) oraz jej granice, które do dnia dzisiejszego pozostają niezmiennie. Od 1987 Gmina czyniła nakłady na przedmiotową drogę w postaci remontów nawierzchni, utwardzania, odwodnienia a także odśnieżania w okresie zimowym. W 2002 roku ze środków budżetu Gminy K. wykonano nawierzchnię asfaltową. W kolejnym etapie w 2014 roku wykonano nawierzchnię asfaltową na kolejnym odcinku drogi pozostałej części dz. ew. (...). Gmina K. włada przedmiotowymi nieruchomościami, jak właściciel, a współwłaściciele bądź następcy osób wpisanych w księdze wieczystej obejmującej przedmiotowe działki nigdy nie sprzeciwili się takiemu stanowi rzeczy.

Uczestnicy M. K., M. W. (1), B. Z., S. A., H. Ż., W. S., J. Z., G. S. (1), S. S. (2), S. S. (1), G. S. (2), E. S., B. S., F. S., K. S. (1) i Z. F. (k.67 - 82) oświadczyli, że wnioskowane nieruchomości stanowią drogę publiczną ogólnodostępną i nie wnoszą żadnych zastrzeżeń do wniosku.

Uczestnik J. M. w odpowiedzi na wniosek (k. 108 – 123) wniósł o oddalenie wniosku w zakresie dz. ew. (...). W jego ocenie Gmina nie była posiadaczem dz. ew. (...) przez okres konieczny do zasiedzenia. Od wielu lat Gmina wraz z innymi osobami próbuje w celach sobie korzystnych przejąć nieruchomość. To jednak uczestnik J. M., jako spadkobierca K. i J. M., od 50 lat jest użytkownikiem tej działki jako posiadacz samoistny, wozi kamienie, żwir itp. Kolejny mieszkaniec przy tej drodze zamieszkał przy tej drodze w 2000 roku. Działka ta była drogą rolniczą o szerokości 2,5m., na którą Gmina nie robiła żadnych nakładów, nie poszerzała jej. Droga została poprawiona przez Gminę kilka razy po 1999 roku. W 2005 roku działkę opisano w mpzp jako drogę niezgodnie z prawdą i bez wiedzy współwłaścicieli. Asfalt został wylany dopiero w 2002 roku albo 2003 roku. Zgodnie z decyzją Wojewody (...) z 7 września 2016 roku, droga ta nie była w posiadaniu Gminy na dzień 31 grudnia 1998 r.

W piśmie z 28 lipca 2020 roku Gmina K. sprecyzowała swoje stanowisko w ten sposób, że wnosi o zasiedzenie dz. ew. (...) w całości i dz. ew. (...) w części pokrytej nawierzchnią asfaltową.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Przedmiotem postępowania jest nieruchomość położona w K. oznaczona jako dz. ew. (...) i (...) objęte księgą wieczystą (...). (...) te w terenie stanowią drogi.

Dz. ew. (...) powstała z pgr. (...) i (...) z ww. księgi wieczystej, po podziale pgr (...) na (...) i (...). Dz. ew. (...) powstała z pgr. (...), po podziale pgr (...) na (...) i (...). W księdze wieczystej (...) własność nieruchomości wpisana była na rzecz J. M., K. M., F. R., W. R. (1), J. D., S. R., K. R., Z. S., J. S. (2), Z. S., J. R. (2), F. R., W. R. (2), K. W., M. R., W. R. (3).

(**dowód** : mapa do celów prawnych k. 9, kopia mapy zasadniczej 9a, odpis z księgi wieczystej k. 10 – 16, wypis z rejestru gruntów k. 25)

Drogi te były początkowo utwardzone żwirem i prowadziły do zabudowań i pól. Obie drogi rozdziela droga wojewódzka.

Aktualnie dz. ew. (...) jest w całości drogą asfaltową i biegnie pomiędzy istniejącymi ogrodzeniami domów położonych wzdłuż dz. ew. (...). Pierwszy raz ze środków gminnych została utwardzona około 1979 roku. Utwardzenie zostało wykonane na całej długości. Droga została utwardzona na całej szerokości pomiędzy istniejącymi ogrodzeniami domów. Przy pracach pomagali mieszkańcy. W 2002 roku na całej drodze została położona nawierzchnia asfaltowa.

Działka ew. (...) była początkowo utwardzana na odcinku do dz. ew. (...) na początku lat 80 – tych. Przy dalszym odcinku drogi nikt nie mieszkał i droga prowadziła do pól. Żwirowany był tylko odcinek na długości około 150 metrów reszta to była droga bita. Taki stan istniał co najmniej do 1995 roku. Wówczas Z. C. (1) nabyła dz. ew. (...) pod budowę domu. Droga wówczas była tylko utwardzona do domu uczestnika J. M.. Z. C. (1) zwracała się

do Gminy K. o wyźwirowanie tej drogi od 1996 roku, początkowo żwirowane były tylko pojedyncze miejsca gdzie była najgorszy stan drogi. W 2005 roku droga została wyźwirowana do domu Z. C. (1). Prace zostały wykonane ze środków gminnych, na prośbę Z. C. (1). Nawierzchnia asfaltowa została położona w 2002 roku na odcinku do dz. ew. (...) na szerokości istniejącej wówczas drogi. Inwestycja ta była wykonana na wniosek mieszkańców. W 2014 roku nawierzchnia asfaltowa została położona na dalszym odcinku do dz. ew. (...). Za dz. ew. (...) znajduje się wąska droga bita, która przechodzi w wąż. Na tym odcinku droga nie była nigdy utwardzana.

Do 2018 roku nawierzchnia asfaltowa na dz. ew. (...) istniała tylko na pasie o szerokości około 2,5 m. W 2018 roku została poszerzona przy wjeździe z drogi wojewódzkiej. Zajęty pod poszerzenie drogi pas nie był wcześniej w posiadaniu gminy.

W 1984 roku studenci Politechniki (...) w ramach praktyk sporządzili „Rejestr dróg gminnych”. Zostały w nim ujęte drogi (...). Zgodnie z nim dr. (...) miała długość 175 metrów i szerokość 3-4 metrów. Droga nr (...) miała natomiast długość 555 metrów i szerokość 2 – 4 metrów, przy czym utwardzona była tylko na długości 60 metrów.

(dowód: rejestr dróg gminnych k.20 – 23, zestawienie rzeczowo – finansowe wykonanych robót k. 26, zeznania świadków: I. Z. k. 199, J. A. k. 200, Z. C. k. 200/2 – 201, zdjęcia lotnicze k.215, wydruk zdjęć wykonanych w trakcie oględzin k. 229 – 235, protokół oględzin k. 236, mapa sytuacyjna k. 295)

Rada Gminy K. 29 grudnia 1998 roku podjęła uchwałę Nr IV/21/98 w sprawie wyrażenia pozytywnej opinii o zaliczeniu następujących dróg do kategorii dróg gminnych. Zgodnie z załącznikiem do uchwały do kategorii dróg gminnych zaliczona została droga: „ (...) K. – M.”. Uchwała ta została zmieniona uchwałą Rady Gminy Nr XXVIII/206/13 z 4 września 2013 roku w ten sposób, że „droga K. M. nr (...) obejmuje dz. ew. (...) i (...).

Droga gminna M. składa się zatem tylko z dz. ew. (...) i (...). Nie obejmuje dz. ew. (...).

(dowód: uchwała Nr IV/21/98 k. 116, uchwała nr XXVIII/206/13 k. 113)

Decyzją z 7 września 2016 roku Wojewoda (...) odmówił stwierdzenia nabycia z dniem 1 stycznia 1999 roku przez Gminę K. dz. ew. (...) i (...) zajętych zdaniem wnioskodawcy Wójta Gminy K. pod drogę gminną nr K 340196 – K. – M..(stary nr (...)).

W uzasadnieniu wskazano, że Rozporządzeniem Wojewody (...) Nr 52 z dnia 31 grudnia 1998 roku w sprawie zmiany zaliczenia do kategorii dróg gminnych na terenie województwa (...) droga nr (...) – K. – M. została zaliczona do kategorii dróg gminnych. W trakcie postępowania jedna ze stron J. M. wielokrotnie kwestionował oświadczenie Wójta Gminy K.. W związku z powyższym wezwano Wójta Gminy o przedłożenie dokumentów potwierdzających władanie przedmiotową nieruchomością przez zarządcę drogi przed dniem 1 stycznia 1999 roku. Wójt Gminy w odpowiedzi poinformował, że jako obecny zarządca drogi nie posiada dokumentów mogących potwierdzić wykonywanie władztwa na przedmiotowej nieruchomości przed dniem 1 stycznia 1999 roku. Z uwagi na powyższe odmówiono stwierdzenia przejścia z mocy prawa, własności nieruchomości oznaczonej jako dz. ew. (...) i (...). Gmina nie odwołała się od tej decyzji.

(dowód: decyzja Wojewody (...) z 7 września 2016 roku k. 122 – 123)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dołączonych w poczet materiału dowodowego dokumentów – odpisu z ksiąg wieczystych, wypisu z rejestru gruntów, wyrysu z mapy ewidencyjnej oraz decyzji Wojewody. Sąd nie znalazł podstaw, by negować wiarygodność powyżej wymienionych dokumentów, a strony postępowania nie negowały ich treści, bądź autentyczności.

Na okoliczność nakładów finansowych na nieruchomości objętej wnioskiem wnioskodawca przedłożył zestawienie rzeczowo – finansowe wykonanych robót dotyczące drogi M. czyli tylko dz. ew. (...) i (...). Nie dotyczą one natomiast dz. ew. (...), która nie wchodzi w skład drogi M..

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków J. A. (2) i Z. C. (1). Świadkowie ci zeznali, że droga początkowo była utwardzana tylko do dz. ew. (...), ponieważ wyżej nikt nie mieszkał. Zmieniło się to dopiero po 1995 roku. Odśnieżanie drogi było dopiero jak powstał asfalt czyli po 2004 roku. Utwardzanie drogi na dalszych odcinkach następowało stopniowo jak powstawały zabudowania przy dz. ew. (...).

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek o zasiedzenie podlegał częściowemu uwzględnieniu odnośnie dz. ew. (...), a w pozostałym zakresie odnośnie dz. ew. (...) oddaleniu.

Instytucja nabycia własności w drodze zasiedzenia uregulowana została w art. 172 k.c. Powyższy przepis stanowi, że posiadacz nieruchomości niebędący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze (§ 1). Po upływie lat trzydziestu posiadacz nieruchomości nabywa jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze (§ 2). Jeżeli ustawa uzależnia skutki prawne od dobrej lub złej wiary, domniemywa się istnienie dobrej wiary, co wynika z art. 7 k.c.

Posiadaczem samoistnym, w myśl art. 336 k.c., jest ten kto rzeczą faktycznie włada jak właściciel. Posiadanie jest faktycznym władztwem nad rzeczą, na który składa się element fizyczny (corpus) polegający na władaniu rzeczą oraz psychiczny (animus) polegający na woli wykonywania władztwa dla siebie (wyrok WSA w Krakowie z dnia 10.05.2016r., sygn. I SA/Kr 364/16, Legalis nr 1476603). Ustalenie posiadania i jego charakteru odbywa się na podstawie manifestowanych i widocznych dla otoczenia przejawów władania rzeczą. Do zasiedzenia może prowadzić wyłącznie władanie widoczne dla otoczenia (postanowienie SN z dnia 26.04.2017r., sygn. I CSK 426/16, Legalis nr 1657006). Posiadacza samoistnego musi charakteryzować wola władania rzeczą jak właściciel.

W ocenie Sądu, Gmina K. była w posiadaniu dz. ew. (...) co najmniej od 1987 roku. Wskazują na to zgodne oświadczenia stron i zeznania świadków. Droga ta została utwardzona ze środków gminnych już na początku lat 80 – tych XX wieku. W zakresie w jakim została wówczas utwardzona później została wyasfaltowana. Na tej samej szerokości i długości nadal wykorzystywana jest jako droga. Władanie Gminy K. odnośnie dz. ew. (...) nigdy nie było kwestionowane i nie budziło sporów. Wojewoda odmówił stwierdzenia nabycia tej drogi w drodze komunalizacji na rzecz Gminy z uwagi na zgłoszony sprzeciw J. M. i nie uzupełnienie dokumentów przez Gminę. Jednak jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w toku tego postępowania, J. M. nigdy nie kwestionował posiadania przez Gminę dz. ew. (...). Również w toku tego postępowania potwierdził, iż co najmniej od początku lat 80-tych XX wieku Gmina czyniła nakłady na całą drogę oznaczoną jako dz. ew. (...).

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w punktach I i II postanowienia

Brak jest natomiast podstaw do przyjęcia, że wnioskodawca był w posiadaniu dz. ew. (...), w części, w której jest pokryta nawierzchnią asfaltową od co najmniej 30 lat.

Wnioskodawca we wniosku twierdził, iż czynił nakłady na całą dz. ew. (...) od co najmniej 1984 roku. Okoliczność ta nie znalazła potwierdzenia ani w zeznaniach świadków ani tym bardziej w trakcie oględzin przedmiotu sporu. Przeczą temu zeznania świadków powołanych przez samego wnioskodawcę, którzy zeznali, iż co najmniej do 1995 roku dz. ew. (...) była utwardzona tylko na odcinku około 150 metrów licząc od drogi wojewódzkiej. Na dalszym odcinku, który prowadził do pól Gmina nie wykonywała żadnych prac. Sytuacja zmieniła się w 1996 roku kiedy droga została wyźwirowana do budynku mieszkalnego Z. C. (1). Już z uwagi na ten fakt, bieg zasiedzenia całego odcinka, na którym została położona nawierzchnia asfaltowa mógłby bieć najwcześniej od 1996 roku.

Okoliczność, że droga ta istniała na mapie w 1980 roku nie przesądza, że była już wówczas w posiadaniu gminy. Zwłaszcza, że sam wnioskodawca twierdzi, że gmina była w jej posiadaniu od 1987 roku.

Z dokumentu „Rejestr dróg gminnych” nie wynika, na jakiej podstawie studenci przyjmowali, że dana droga jest drogą gminną.

Wskazać należy, iż z wniosku Wójta Gminy toczyło się postępowanie komunalizacyjne dotyczące drogi M. rozumianej jako dz. ew. (...) i (...) co nie jest zgodne z uchwałą Rady Gminy, która ustaliła, iż w skład drogi M. nie wchodzi dz. ew. (...). W toku tego postępowania, przedmiotem wniosku była dz. ew. (...) (czyli części dz. ew. (...)).

Znamienne jest, iż wnioskodawca we wniosku nie wskazał, że sporna nieruchomości była przedmiotem postępowania komunalizacyjnego, jak również, że Rada Gminy zmieniła swoje stanowisko w przedmiocie pozytywnego zaopiniowania zaliczenia dz. ew. (...) do kategorii dróg gminnych.

Decyzją z 7 września 2016 roku Wojewoda (...) odmówił stwierdzenia nabycia z dniem 1 stycznia 1999 roku przez Gminę K. dz. ew. (...) zajętej zdaniem wnioskodawcy Wójta Gminy K. pod drogę gminną nr K 340196 – K. – M.. (stary nr (...)).

W uzasadnieniu wskazano, że Rozporządzeniem Wojewody (...) Nr 52 z dnia 31 grudnia 1998 roku w sprawie zmiany zaliczenia do kategorii dróg gminnych na terenie województwa (...) droga nr (...) – K. – M. została zaliczona do kategorii dróg gminnych. W trakcie postępowania jedna ze stron J. M. wielokrotnie kwestionował oświadczenie Wójta Gminy K.. W związku z powyższym wezwano Wójta Gminy o przedłożenie dokumentów potwierdzających władanie przedmiotową nieruchomością przez zarządcę drogi przed dniem 1 stycznia 1999 roku. Wójt Gminy w odpowiedzi poinformował, że jako obecny zarządca drogi nie posiada dokumentów mogących potwierdzić wykonywanie władztwa na przedmiotowej nieruchomości przed dniem 1 stycznia 1999 roku. Z uwagi na powyższe odmówiono stwierdzenia przejścia z mocy prawa, własności nieruchomości oznaczonej jako dz. ew. (...). Gmina nie odwołała się od tej decyzji.

Zgodnie z art. 73 ust. 1, nieruchomości pozostające w dniu 31 grudnia 1998 r. we władaniu Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego, nie stanowiące ich własności, a zajęte pod drogi publiczne z dniem 1 stycznia 1999r. stają się z mocy prawa własnością Skarbu Państwa lub właściwych jednostek samorządu terytorialnego za odszkodowaniem. W świetle przytoczonej regulacji nabycie z mocy prawa przez uprawnione podmioty prawa własności nieruchomości następuje, gdy nieruchomość pozostawała w dniu 31 grudnia 1998 r. we władaniu tych jednostek, nie stanowiła własności tych jednostek i była zajęta pod drogę publiczną. Ustalenie spełnienia tych przesłanek i na tej podstawie faktu nabycia własności nieruchomości przez te jednostki należy do postępowania administracyjnego. Zgodnie bowiem z art. 73 ust. 3 ustawy podstawą do ujawnienia w księdze wieczystej przejścia własności nieruchomości, jest ostateczna decyzja wojewody. Jest to kompetencja wyłączna przyznana organowi administracji. W obecnym stanie prawnym, po zmianie art. 73 ust. 3 – dokonanej ustawą z dnia 11 kwietnia 2001 r. o zmianie ustaw o samorządzie gminnym, o samorządzie powiatowym, o samorządzie województwa, o administracji rządowej w województwie oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 45, poz, 497) – postępowanie administracyjne w tej sprawie wszczyna się na żądanie strony lub z urzędu, w związku z czym decyzja wojewody może być wydana na wniosek każdego podmiotu, który w wystarczającym stopniu udokumentuje swój interes prawny w potwierdzeniu nabycia z mocy prawa gruntu zajętego pod drogę. W orzecznictwie przeważającym jest pogląd, iż pomimo tego, iż sprawa o stwierdzenie nabycia z mocy prawa własności nieruchomości na podstawie art. 73 ust. 1 ma ze swej istoty charakter cywilny, a zatem byłaby rozpoznawana przez sąd powszechny gdyby nie wyłączenie, polegające na przekazaniu orzekania w tym przedmiocie do kompetencji wojewody.

Z uwagi na powyższe decyzja wojewody, o której mowa tym przepisie, ma charakter wyłącznego dowodu nabycia przez Skarb Państwa lub odpowiednią jednostkę samorządu terytorialnego prawa własności na podstawie art. 73 ust. 1 tej ustawy. W konsekwencji, nie jest możliwe samodzielnie ustalenie nabycia prawa własności nieruchomości zajętej pod drogę publiczną w dniu 1 stycznia 1999 r. na tej podstawie prawnej przez sąd w postępowaniu sądowym jako przesłanki innego rozstrzygnięcia (vide: uzasadnienia uchwał z dnia 26 maja 2006 r., III CZP 19/2006, OSNC 2006, Nr 12, poz. 195 oraz z dnia 5 grudnia 2002 r., III CZP 78/2002, OSN 1071/2000).

Podsumowując, należy wskazać, iż Sąd w tym postępowaniu nie badał czy Gmina K. nabyła własność dz. ew. (...) na podstawie art. 73 ust. 1 i 3 cytowanej ustawy.

Na marginesie należy jedynie podnieść, iż zgodnie z art. 73 ust. 1 powołanej ustawy nieruchomości powinna być drogą publiczną, co wymagało spełnienia odpowiednich wymagań technicznych i prawnych (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 20 października 2000 r., (...) SA (...), Lex nr 47974). Tym samym nieruchomości powinna w dniu 1 stycznia 1999 r. spełniać określone kryteria techniczne wymagane od dróg publicznych – a nie jedynie umożliwiać w przyszłości jej zagospodarowanie na drogę publiczną – a ponadto być zaliczona do odpowiedniej kategorii dróg publicznych w trybie przewidzianym w przepisach ustawy o drogach publicznych.

Z przedłożonych do odpowiedzi na wniosek uchwał Rady Gminy K. wynika, iż Rada Gminy podjęła uchwałę Nr IV/21/98 w sprawie wyrażenia pozytywnej opinii o zaliczeniu następujących dróg do kategorii dróg gminnych. Zgodnie z załącznikiem do uchwały do dróg gminnych została zaliczona droga: „ (...) K. – M.”. Uchwała ta została jednak zmieniona uchwałą Rady Gminy Nr XXVIII/206/13 z 4 września 2013 roku w ten sposób, że „droga K. M. nr (...) obejmuje dz. ew. (...) i (...).

Droga gminna M. składa się zatem z dz. ew. (...) i (...). Nie obejmuje dz. ew. (...) i w ocenie Sądu nie mogła być przedmiotem postępowania komunalizacyjnego ponieważ Rada Gminy sama zmieniła swoją uchwałę, że dz. ew. (...) nie wchodzi w skład drogi (...). Podkreślić należy również, iż w świetle brzmienia art. 7 ustawy o drogach publicznych w dacie podejmowania uchwały z 29 grudnia 1998 roku, uchwała rady gminy miała wyłącznie charakter opiniujący, co również potwierdza treść uchwały Rady Gminy K. „pozytywnie opiniuje się zaliczenie dróg (...) do kategorii dróg gminnych”. Dopiero bowiem od 1 stycznia 1999 roku o zaliczeniu do kategorii dróg gminnych decydowała rada gminy po zasięgnięciu opinii właściwej rady powiatu. Fakt, iż Rada Gminy zmieniła wówczas swoje stanowisko stanowi w ocenie Sądu dowód na to, iż już wówczas istniał spór co do charakteru tej drogi i Gmina nie czuła się posiadaczem tej drogi. Trudno bowiem znaleźć inne uzasadnienie dla zmiany wcześniej podjętej uchwały przez Radę Gminy.

Zgodnie z art. 172 § 1 k.c. posiadacz nieruchomości nie będący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomości nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze. Po upływie lat trzydziestu posiadacz nieruchomości nabywa jej własność, choćby uzyskał jej posiadanie w złej wierze (§ 2). Zasiedzenie polega na nabyciu prawa przez nieuprawnionego posiadacza wskutek faktycznego wykonywania tego prawa w ciągu oznaczonego w ustawie czasu. Posiadanie samoistne stanowi podstawową przesłankę nabycia własności nieruchomości. Za posiadanie takie uważa się faktyczne władztwo nad rzeczą w zakresie prawa własności. Z art. 336 k.c. wynika, że posiadaczem samoistnym jest ten, kto faktycznie włada rzeczą jak właściciel.

Wnioskodawca w toku tego postępowania nie wykazał aby był posiadaczem części dz. ew. (...), na której obecnie jest położona nawierzchnia asfaltowa.

Dążenie przez wnioskodawcę do uregulowania własności nieruchomości zajętych pod drogi bez wykazania koniecznych przesłanek do zasiedzenia jakim są posiadanie i wymagany czas posiadania musi prowadzić do oddalenia wniosku. Podkreślić należy, że podstawowym ciężarem w postępowaniu cywilnym obciążającym stronę jest ciężar twierdzenia, który sprowadza się do obowiązku przytaczania twierdzeń o okolicznościach faktycznych mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Twierdzenia te podlegają analizie Sądu i kontroli pod względem prawdziwości, czemu służy postępowanie dowodowe. Drugim ciężarem spoczywającym na stronie postępowania cywilnego, obok ciężaru twierdzenia, jest ciężar dowodzenia. Zgodnie z art. 6 k.c. – ciężar dowodu spoczywa na osobie która powołuje się na dane okoliczności. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia.

Posiadanie cudzej rzeczy, aby mogło być uznane za samoistne, a więc wywołujące skutek prawny zasiedzenia, nie może ograniczać się do wewnętrznego przekonania posiadacza, lecz musi być dostrzegalnym z zewnątrz jego postępowaniem z rzeczą jak właściciel. Posiadaczem samoistnym jest więc ten, którego zakres faktycznego władania rzeczą jest taki sam, jak właściciela i który znajduje się w położeniu pozwalającym na korzystanie z rzeczy w taki sposób, jak może to uczynić właściciel (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2016 r., sygn. I CSK 504/15).

Podsumowując, w ocenie Sądu, wniosek o zasiedzenie dz. ew. (...) na rzecz wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie ponieważ nieruchomości ta nie była w posiadaniu wnioskodawcy przez czas do tego wymagany. Mając na względzie powyższe, na podstawie przytoczonych przepisów, Sąd orzekł jak w punkcie III sentencji.

O kosztach postępowania Sąd orzekł jak w punkcie IV postanowienia nakazując ściągnąć od wnioskodawcy kwotę 1335,58 zł tytułem wydatków poniesionych przez Skarb Państwa na sporządzoną w sprawie opinię.

SSR Małgorzata Hybel